

Radiografia dels candidats al Congrés de les vuit circumscripcions dels Països Catalans

La síndrome de l'independent

Les eleccions del 6 de juny arriben en un mal moment per a la credibilitat de la classe política. Són molts els partits que han intentat millorar les seves llistes amb persones de fora de l'organització. És la síndrome de l'independent. O també, el *garzonazo*.

6 JUNY

El cop, el va donar el PSOE. El fitxatge de Garzón ha estat, sobretot a nivell espanyol, el primer trasbals de la prolongada pre-campanya electoral.

Però ha estat també l'exemple més gràfic d'un símptoma electoral: la figura dels independents, en aquestes eleccions, ha guanyat un protagonisme polític que fins ara no havia tingut mai. Aquest protagonisme arriba, precisament, quan l'índex de popularitat dels polítics està més baix.

Per contrarestar la pèrdua de credibilitat, les llistes s'han vist adornades per personatges diversos, amb protagonisme i mo-

tivacions diferents segons els casos. No tots tenen possibilitat de seure al Congrés o al Senat, ni menys encara podran ocupar un càrrec ministerial, però tots han estat posats per acolorir la grisor d'unes llistes fornides d'homes i dones –moltes menys– de l'aparell dels partits.

Així, la catedràtica Victòria Camps ha estat incorporada per encapçalar les llistes del Senat pel seu *pedigrée* com a dona i com a catedràtica d'ètica a les files del PSC. Per la seva banda, Pilar Rahola –segona dona destacada en unes llistes on les dones brillen, precisament, per la seva absència– ha estat un dels altres fitxatges que ha animat l'ambient polític pre-electoral. El reclutament de Rahola com a

candidata per part d'ERC, després dels intents no reeixits d'incorporar Magda Oranich, ha aguditzat l'expectativa sobre quina és la franja de vot que el partit d'Àngel Colom pot arrencar a Convergència.

Un cas ben diferent és el de Montserrat Caballé. La famosa cantant d'òpera, incorporada a última hora, no lluitarà per un escó, ni actuarà per tant en l'hemicicle, però en canvi sí que serveix per tancar espectacularment la llista de Miquel Roca, amb ovació inclosa de Pujol. És com si en l'últim moment CiU no hagués volgut prescindir del *glamour* de l'independent. Altres actius sense carnet de les llistes de CiU són l'esportiu Sixt Cambra i el metge Ramon Tries.

Albert Boadella s'ha tret el carnet del PSC.

ARXIU

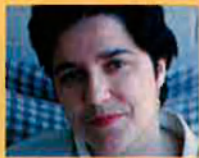
Circumscripció de Barcelona

Miquel Roca (CiU). Advocat. És l'artífex de la política del Grup Català a Madrid. Redactor de la Constitució, diputat al Congrés des de la primera legislatura, té una clara voluntat regeneracionista de la política espanyola. La seva intenció és ser decisiu.

Narcís Serra (PSC). Economista. És el català que ha arribat més lluny en els organismes de l'estat des de 1975. Ex-alcalde de Barcelona, actualment és el vice-president del govern, mà dreta de González i impulsor destacat de la renovació del PSOE.

Pilar Rahola (ERC). Periodista. Fitxada com a independent, és la sorpresa d'aquestes eleccions. Ex-directora de la Fundació Acta, el seu suport a Esquerra ha remogut les aigües nacionalistes. Vol arribar al Congrés espanyol per explicar la independència.

Rafael Ribó (IC). Economista. Ha optat per fer el salt de la política catalana a l'espanyola. Personalitat emblemàtica de l'esquerra catalana, incansable opositor als successius governs de Jordi Pujol, està cansat del Parlament de Catalunya. No és angustista.

Jordi Fernández Díaz (PP). És la cara moderada dels populars catalans. Va passar a segon terme quan va perdre en la confrontació que mantenia amb Aleix Vidal Quadras per encapçalar el partit. Ara vol personalitzar la recuperació del PP darrere d'Aznar.

Fernando García Fructuoso (CDS). La cara més desconeguda d'aquestes eleccions. No té carrera política coneguda. És metge. Té la difícil missió de recuperar la representació parlamentària del CDS, perduda ja fa temps en l'escenari català.

L'independent és útil inclús si deixa de ser-ho en campanya electoral i anuncia públicament que es treu el carnet, dient que no vol anar a la llista i només s'ofereix per "enganxar cartells". És l'exemple d'Albert Boadella, el polèmic director i actor de la companyia teatral Els Joglars, que s'ha afegit a les files del PSC. "Potser ara molts diran: aquest mal parit del Boadella ara resulta que a més a més és socialista. Doncs mira, m'agrada que es pensi això". Així va resumir l'actor, a preguntes dels periodistes, el possible impacte en l'opinió pública del seu ingrés al Partit dels Socialistes de Catalunya. Per a l'encontre de l'ex-àcrata amb els periodistes, el PSC va preparar un acte especial. En comptes de l'habitual sala de premsa es va utilitzar una terrassa interior del local del carrer de Nicaragua, amb taules i cadires de sabor estiuenc, safates amb pastes de rebosteria i cafè per a tothom. Als partits polítics catalans no els passa cada dia que un famós truqui per sorpresa a la seva porta i digui: "hola, hi vull militar". I si el famós no demana anar a les llistes ni ocupar cap càrrec, just en un moment en què la formació política en qüestió està especialment interessada a transmetre un missatge de renovació ètica, es pot dir que el partit ha tingut un cop de sort. I si, al damunt, tot això passa en plena pre-campanya electoral, és un bingo.

Boadella va comparèixer acompanyat de Raimon Obiols, Antoni Dalmau i altres dirigents del partit. L'actor va explicar les raons del seu ingrés al PSC, que es resumeixen en una: por de la dreta. En un to derrotista, va predir que amb el triomf del PP "se'ns ve al damunt una allau de

coses que en aquest país hem conegut molt recentment", i es va mostrar disposat a col·laborar per a "frenar aquest pèndol de la història que retorna massa ràpidament". Quan els periodistes li van recordar que fa quatre anys va donar suport al CDS, Boadella va contestar que allò havia estat "una *boutade*" de les seves, però que ara anava de debò. L'actor va manifestar-se sorprès per l'expectació generada pel seu ingrés en el PSC: "Hauria estat rellevant si m'hagués afiliat a l'Opus Dei o a CiU, però fer-ho al PSC és coherent amb la meua trajectòria artística".

Boadella va reivindicar la figura de l'artista compromès, però va marcar una diferència entre el seu cas i el de Montserrat Caballé (que figura en la llista de CiU al Congrés per Barcelona): "Convergència vol aprofitar la fama de la Caballé i per això li ha demanat que vagi a les seves llistes; a mi ningú no m'ho ha demanat, que em faci del PSC".

En la seva intervenció, Raimon Obiols va fer una reflexió sobre el suïcidi de Bérégovoy i, citant el ministre de finances francès, Françoise Leotard, va alertar sobre l'extensió per tot Europa d'un "feixisme elegant" caracteritzat per l'escepticisme i la indiferència vers la cosa pública i la política. Obiols va agrair Boadella el fet que, nedant contra la corrent d'aquesta moda que avança, hagi decidit afiliar-se a un partit polític. "Un cop més, Boadella ha fet una cosa anòmala, insòlita".

ENTRADA A L'ÈTICA

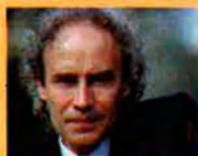
Però Boadella no és l'única persona insòlita de les llistes del PSC. Els socia-

listes catalans han donat entrada a l'ètica a les seves llistes amb la incorporació d'una experta en la matèria, la catedràtica Victòria Camps. És candidata al Senat per Barcelona. En aquest cas no és una incorporació estètica com pugui ser la de Boadella, sinó que es tracta d'acostar ètica i política, dues paraules que en els darrers temps l'opinió pública ha usat com antònims. La mateixa Victòria Camps, no fa gaires anys, considerava incompatibles ambdós conceptes. Però ara ha decidit fer el pas, segons les seves paraules, per donar un cop de mà a la socialdemocràcia contra l'ofensiva conservadora a tot Europa. Mentre Camps feia aquest pas, a Girona, un altre independent, el fins ara senador Francesc Ferrer i Gironès era convidat a perdre la seva independència. Sense carnet, no podia tornar a entrar en les llistes.

A banda d'aquestes altes i baixes, els socialistes catalans han fet una llista amb dues característiques: la carta del prestigi ministerial i el càlcul intern. La primera, fent encapçalar la llista a Narcís Serra, vice-president del govern espanyol, Josep Borrell, ministre d'Obres Públiques i Transports, i Jordi Solé Tura, Ministre de Cultura. El segon, fent recular posicions al poc que queda de guerrisme al Principat, Eduard Martín Toval, número quatre, i Salvador Clotas, número 6. En últim terme, pel que fa a la llista, destaca també el número 5 de Mercedes Aroz, valor en alça dins l'organigrama del socialisme català.

El Partit Socialista del País Valencià (PSPV) no incorpora independents destacats a les seves llistes, tot i que ho va in-

Circumscripció de València

Cebrià Ciscar (PSPV-PSOE). 46 anys. Advocat. Conseller de Cultura des del 1981 al 89, va seduir els àmbits més progressistes. L'atreviment de voler destronar Lerma li va costar car. Desterrat a Madrid, no ha destacat precisament per les seues freqüents intervencions al Congrés.

Leopold Ortiz (PP). 52 anys. Enginyer agrònom. Eurodiputat des del 1989. Polític brillant, independent de l'aparell del partit, la dreta valenciana confia en la seua carta per posar fi a l'hegemonia socialista. Si triomfa, podria ser el futur candidat popular a la Generalitat.

Ricard Peralta (EUPV). 41 anys. Advocat laboralista. Diputat al Congrés des de 1989, ha estat el representant valencià que més intervencions ha fet en la Cambra Baixa. Pertany al corrent dels reformistes i, tot i el seu origen toledà, se'l considera receptiu cap al nacionalisme.

Vicent González Lizondo (UV). Empresari de pinzells. Ben relacionat amb els principals promotors immobiliaris de València. L'anticatalanisme visceral que professa li va permetre d'obrir un forat en l'electorat conservador, però les eleccions d'enquany poden ser la seua prova de foc.

Pere Mayor (UPV). 33 anys. Llicenciat en Història Contemporània. Diputat autonòmic del 1987 al 91, ara és tinent d'alcalde d'Ontinyent i home fort del partit. Detractor de la corrupció política, va impulsar UPV a presentar-se com a acusació particular en el cas Naseiro.

Vicent Vera (CDS). 41 anys. Advocat. Alcalde de Sueca des de les primeres eleccions, l'únic batlle important que li queda al CDS valencià. Irreductible en un partit on sembla norma fugar-se. Si no aconsegueix parar la caiguda centrista, pot acabar també festejant amb uns o altres.

tentar. Malgrat que s'hagi rumorejat que els socialistes valencians van sondar la possibilitat d'incloure Ramon Lapedra, rector de la Universitat de València, les llistes finalment han sortit sense el seu nom. Per la seua banda, Felipe Gonzalez va intentar que el valencià Francisco Tomàs i Valiente, president del Tribunal Constitucional, encapçalés la candidatura de València al Senat. Tomàs i Valiente és amic personal de González i de Lerma, però no va acceptar l'ofertament.

El PSPV però, igual que el PSC, juga la carta del prestigi de la gestió estatal a l'hora de situar noms a les llistes. Així, el número dos per València és Vicent Albero, secretari d'estat per l'Aigua i el Medi Ambient, que hi repeteix. La incorporació més destacada, en la mateixa línia, és Antoni Asuncion, secretari d'estat d'Institucions Penitenciàries, que ocupa el tercer lloc i es presenta per primer cop a unes generals. Encapçala la llista l'ex-conseller de Cultura Cebrià Ciscar. Per València també destaca el *cunero* -candidat domiciliat a una circumscripció diferent a la que es presenta- José María Mohedano, madrileny i destacat defensor de la Llei Corcuera.

Les llistes socialistes d'Alacant i Castelló tenen una tendència clarament continuista respecte els comicis passats, ja que repeteixen la majoria de candidats. A Alacant destaca, però, l'absència de l'alcalde de la ciutat, Àngel Luna, que havia anat de número dos. En el seu lloc, com a novetat, va el secretari d'organització del PSPV, Albert Pérez Ferré. Com a cap de llista repeteix Josep Vicent Bevià. Finalment, pel que fa als socialistes illencs, en

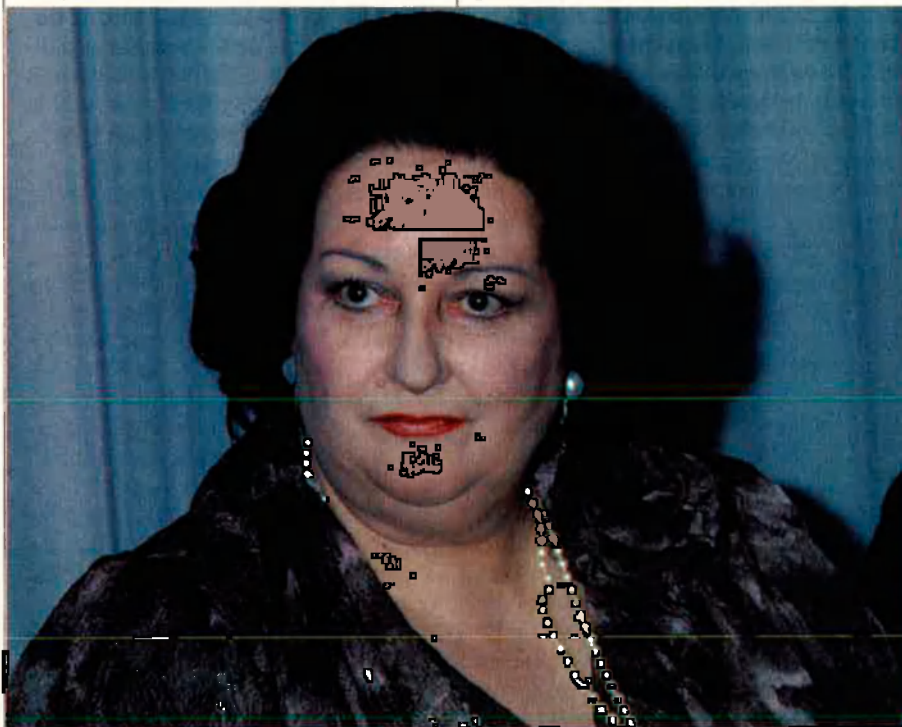
la seua candidatura, destaquen dos noms: Fèlix Pons, president del Congrés i que naturalment s'ha assegurat l'escó, i Margalida Nájera, alcaldessa de Calvià.

CONVERGIR A CIU

La coalició CiU també ha realitzat una operació de fitxatges, però de diversa escala. Primer, ha augmentat públicament les seues files en pre-campanya electoral. Fernández Teixidó, ex-líder de la secció principatina del CDS, rebia de mans de Miquel Roca el carnet de CDC. Ho feia

massa tard per entrar en les llistes. El parèntesi de Miquel Roca com a secretari general del partit va retardar aquesta incorporació anunciada de fa mesos. Amb tot, la seua entrada ha tingut un marcat caràcter electoral, i indirectament, s'ha volgut donar la imatge pública que CDC és un partit que continua creixent. Tot i que l'ex-dirigent del CDS no ha destacat mai pel seu posicionament nacionalista, Pujol prefereix sumar a restar.

A l'hora de confeccionar les llistes, CiU també va buscar independents reconeguts per dues places, una de simbòlica, tancant

Montserrat Caballé tanca la llista de Miquel Roca.

Circumscripció de Balears

Fèlix Pons (PSOE). Advocat. De pare democristià, és dels socialistes més moderats. Home d'ordre i d'estat, es troba ben situat en el paper de president del Congrés. Dificilment suportaria tornar a les disputes domèstiques en unes autonòmiques. El seu lloc és l'alta política espanyola.

Francesc Gilet (PP). Advocat. Membre super-numerari de l'Opus, fa professió d'acatament disciplinat de la moderació del partit. Diuen que enviant-lo a Madrid, el president Canellas se'l treu de damunt. Animal polític com és, no és fàcil que es conformi a ser un simple diputat.

Miquel Pascual (UM). Enginyer i advocat. De gran habilitat, s'ha sabut moure amb equilibri. Ha tornat al partit que abandonà per poder donar suport a la Llei d'Espais Naturals. Ara és el primer candidat nacionalista amb possibilitats de trencar el bipartidisme PSOE-PP.

Sebastià Serra (PSM-NM). Professor universitari. No sembla tenir possibilitats però treballa com si en tingués. Fidel al partit que fundà, una derrota pot ser el seu adéu. General Custer de la política mallorquina: heroi per a molts, però també n'hi ha que el voldrien cadàver.

Bartomeu Mestre (ERC). Empleat de banca. Independentista convençut, primer provà en el PSM, però després de tenir-hi problemes, amb Mir i Santandreu, fundà la secció local del partit de Colom. Vol que el missatge independentista sigui normal entre els mallorquins.

Eberhard Grosske (EU). Funcionari. A pesar del seu nom germànic, és un mallorquí més. Sempre molt vinculat als moviments sindicals de l'ensenyament i preocupat pels temes socials, primer milità en el PSM i acabà integrant-se en EU. Diu que és l'hora de l'opció més clara d'esquerres.

la llista del Congrés, i una d'efectiva, la candidatura al Senat. Fins a última hora, no es van fer públiques cap de les dues. Finalment els escollits van ser la soprano Montserrat Caballé i l'empresari Sixt Cambra, director del Trofeu Godó de tennis i ex-candidat a la presidència del FC Barcelona. En el cas de Caballé, és clara la voluntat estrictament propagandística de la seva presència a les llistes. L'últim lloc de la llista de CiU per Barcelona estava reservat per Josep Caminal, ex-secretari d'organització de CDC i gerent del Liceu, però l'entrada de Caballé el va fer pujar una posició. Tot queda però, en el cercle operístic.

Cambra és un altre cas. La seva incorporació ha fet evident, quatre anys després, el to polític de la seva candidatura -derrotada- a la presidència del Barça. Amb tot, avui Cambra és membre de la junta directiva del club de Núñez. Les velles rivalitats han quedat *transaccionades*. Conjuntament amb Cambra, havia de ser candidat al Senat per CiU Joan Hortalà, ex-conseller d'Indústria, ex-secretari general d'ERC desplaçat per Colom, i avui militant del partit de Pujol. El seu nomenament com a president de la Borsa de Barcelona va fer descartar la seva candidatura. En el seu lloc, CiU va fixar un altre independent, el president del Col·legi de Metges, Ramon Tries.

El pes de les llistes de CiU, en els llocs principals, el formen homes propers a Miquel Roca. El secretari general torna a ocupar, sense ser discutit, el primer lloc per Barcelona. Darrere seu, un segon amb pes de primer, l'ex-conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim

Tomàs i Valiente va rebutjar l'oferta de González per figurar a les llistes dels socialistes valencians.

CARLOS SERRANO

Molins. El mateix Roca, quan el va presentar a la premsa, significativament va explicar: "Si Borrell ha estat ministre d'Obres Públiques, Molins pot fer-ho millor". El segueixen, per CDC, Francesc Homs, Rafel Hinojosa i Lluís Recoder. Un Grup Català al Congrés homogeni i compacte, disposat a guanyar més protagonisme en el conjunt de l'activitat política espanyola. Josep López de Lerma i Joan Miquel Nadal, caps de llista per Girona i Lleida, completen aquest equip homogeni dins

l'heterogeneïtat de la coalició CiU. Només hi ha hagut dues substitucions: Josep Maria Tries de Bes i Josep Maria Culler.

Al Principat però, la candidatura que ha jugat més fort amb el tema dels independents en el terreny estrictament polític és ERC. La formació republicana ha col·locat com a cap de llista per Barcelona Pilar Rahola, fins fa poc columnista diària de l'*Avui* i comentarista de Catalunya Ràdio, que alguns analistes situaven en l'òrbita pujolista. Amb aquesta incorporació s'es-

Circumscripció de Castelló

Francesc Arnau (PSPV-PSOE). Llicenciat en Dret. Secretari general de la Conselleria de Treball en l'època pre-autonòmica. Diputat al Congrés des del 1982. Actualment, membre del comitè federal del PSOE i president local del PSPV-PSOE.

Rafael Orenaga (EUPV). 39 anys. Mestre a la Vall d'Uixó. Milità en el

PSUC des dels 18 anys. Durant la transició política va deixar aquest partit i ingressà en la UPV. El 1990 va passar a les files d'Esquerra Unida. Ha participat activament en el moviment de renovació pedagògica.

Antoni Porcar (UPV). 42 anys. Llicenciat en Psicologia. Regidor a l'ajuntament de Castelló en la legislatura de 1987-1991. Home molt lligat a la cultura castellanenca, és director de Betlem de la Piga.

Joan Costa (PP). Llicenciat en Dret i gerent d'una empresa especialitzada en l'assessorament a empreses. Va ser escollit diputat en l'anterior legislatura.

Circumscripció d'Alacant

Josep Vicent Bevià (PSPV-PSOE). Llicenciat en Filosofia i Lletres. Catedràtic de grec en un institut d'Alacant. Conseller de Cultura durant la pre-autonomia. Senador per Alacant en las dues primeres legislatures. Diputat al Congrés des del 1982 i secretari general del grup socialista en el congrés des del 1986.

Federico Trillo

(PP). 41 anys. Llicenciat en Dret. Membre del cos jurídic de l'Armada, hi ha exercit com a fiscal i assessor jurídic. Lletrat del Consell d'Estat en excèdència. Vicepresident del Congrés. Encarregat dels assumptes jurídic i constitucionals dins del PP i membre de l'executiva estatal del partit.

Narcís Vázquez (EUPV). 44 anys. Doctor en Medicina i Cirurgia. Exmembre del comitè central del PCE. En l'actualitat forma part del Consell Nacional d'EUPV. Diputat al Congrés des de 1989, ha estat portaveu d'IU-IC a les comissions de Política Exterior, Defensa i Afers Socials.

Joaquim Llorca (UPV). 43 anys. Professor d'EGB. Alcalde de Muro del Comtat entre 1983 i 1991. Actualment regidor del mateix ajuntament i membre del consell polític d'UPV.

Circumscripció de Tarragona

Joan Miquel Nadal (CiU). Nascut a Tarragona fa 43 anys. Advocat. Militant de CDC des

del 1975. Regidor a l'Ajuntament de Tarragona des del 1979. Deu anys més tard, alcalde de la ciutat després d'una moció de censura contra el PSC. També ha estat diputat al Congrés del 1982 al 1989.

Xavier Sabaté (PSC). Va néixer a Flix fa 39 anys. Mestre. Tot i col·laborar prèviament amb el PSUC, el 1976 ingressà al PSC i representà aquest partit a l'Assemblea de Catalunya. Actualment forma part de l'executiva local del PSC a Tarragona, on resideix. Va ser senador del 86 al 89.

Joan Manuel Fabra (PP). Nascut a Tortosa fa 43 anys. Empresari i advocat. President provincial del PP des del 1978 i membre del comitè executiu d'aquest partit. El 1982 va resultar elegit per primera vegada diputat al Congrés i reelegit els dos comicis següents.

pecula que ERC vol per una banda reforçar qualitativament la llista, i de l'altre, intentar ampliar les seves cotes de suport electoral dins el món nacionalista a costa de CiU. La incorporació de Rahola ha implicat que la formació republicana hagi entrat en una clara confrontació amb CiU per disputar-se la representativitat del vot nacionalista a Madrid.

En el mateix terreny del nacionalisme progressista, Unitat del Poble Valencià ha tancat unes llistes amb un accent clarament municipalista. Encapçalant la candidatura per València, hi ha el secretari general del partit i tinent d'alcalde d'Ontinyent, Pere Mayor. L'acompanyen un alcalde, Vicent Montroig, dos regidors, Xavier Cantera i Bernat Rodríguez, i dos tinentes d'alcalde més, Xavier

Hervàs i Bàrbara Peris. Les llistes d'UPV per Castelló i Alacant mantenen i accentuen aquesta tònica. Per la seva banda, el Partit Socialista de Mallorca ha reservat la plaça de cap de llista, l'única que, amb uns resultats favorables, podria convertir-se en escó, al seu dirigent històric Sebastià Serra. La resta de la llista està repartida segons el criteri d'insularitat, amb candidats de Menorca i Eivissa. Destaca també la candidatura al Senat de Pere Sampol, actual portaveu del PSM al Parlament Balear.

POPULARS SENSE POPULARS

El Partit Popular ha utilitzat el propi planter per configurar les llistes, tant al Principat, com al País Valencià i a les

Illes. Els independents brillen per la seva absència, i el partit ha optat per anar al gra. En alguns casos, les llistes denoten certs equilibris. En el cas d'Alacant, la candidatura l'encapçala el *cunero* Federico Trillo, vice-president del Congrés i un dels principals col·laboradors d'Aznar. Per la mateixa circumscripció destaquen també el número quatre, Diego Such, president de la Diputació d'Alacant. Aquesta llista presenta com a peculiaritat Rosalía Garrido Munoz, en el número deu. Rosalía Garrido és una cantant que va guanyar el Festival de Cançó de Benidorm de 1963, avui ja retirada. El fet polític més destacat és, però, el número u per València, Leopold Ortiz. L'eurodiputat s'ha convertit en l'esperança blanca de la dreta valenciana, en detriment de Pe-

Joan Sabaté (IC). 35 anys. Llicenciat en Geografia i Història. Ha exercit com a professor en un institut de FP a Tortosa. President de la comissió política intercomarcal d'IC a les Terres de l'Ebre. És primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tortosa.

Jaume Renyer (ERC). Nascut a Vila-Seca fa 35 anys. Advocat i actualment secretari de l'Ajuntament de Reus. Milità en diverses organitzacions independentistes extraparlamentàries, l'última de les quals va ser Catalunya Lliure. D'aquesta organització va passar a ERC el 1991. N'és president de la regió tarragonina i membre de l'executiva nacional.

Circumscripció de Lleida

Josep Pau (PSC-PSOE). Nascut a Arbeca. 41 anys, fill d'una família camperola. Funda-

dor de la Unió de Pagesos. Diputat del Pacte Democràtic per Catalunya el 1977. Des del 1979, cap de llista del PSC per Lleida a les legislatives. El mateix any és escollit alcalde d'Arbeca.

Jaume Cardona (CiU). Nascut a Artesa de Segre fa 44 anys. Llicenciat en medicina. Des del 1983 és alcalde de la seva ciutat. També és vice-president del Consell Comarcal de la Noguera, membre de la intercomarcal d'UDC. Va ser el senador més votat a Lleida el 1986.

Josep Lluís Olivé (ERC). Nascut a Lleida fa 38 anys. Llicenciat en Dret, pertany a la junta del Col·legi d'Ad-

vocats de Lleida. És president regional d'ERC per les Terres de Ponent i alcalde de la Granadella.

Joan Ignasi Llorens (PP). Nascut a Lleida. 50 anys. Enginyer agrònom i funcionari de carrera de l'IRYDA. Ara és president del PP a Lleida. Diputat al Congrés del 82 al 89, també és diputat autonòmic.

Josep Vendrell (IC). 24 anys. Nascut a Camarasa.

Coordenador nacional de Joves amb Iniciativa, branca juvenil d'IC. Llicenciat en Història. Ha treballat de coordinador de serveis de CCOO en les Terres de Lleida.

Circumscripció de Girona

Josep López de Lerma (CiU). Fill de Sant Feliu de Guíxols. Té 38 anys i ha treballat de professor. Fundador de CDC al Baix Empordà, actualment president de la Federació de Girona. És membre de la junta de portaveus del Congrés.

Joaquim de Trinxeria (PP). Nascut a Olot fa 53 anys. Treballa en el món

de la importació i exportació. El 1983 va ingressar en Aliança Popular, i aviat se'n va convertir en el president local. Tres anys després va entrar de regidor a l'Ajuntament d'Olot. Va ser candidat al Congrés pel PP en les anteriors eleccions generals.

Lluís M. de Puig (PSC-PSOE). Nascut a Bàscara. Historiador, professor de la Facultat de Lletres a Girona. Impulsor de l'Assemblea de Catalunya des de l'exili. És diputat al Congrés pel PSC des del 1979. Des del 83 també és diputat europeu. Pertany a l'executiva nacional del partit, on ocupa la secretaria de Relacions Europees.

Joan Boada (IC). Llicenciat en Filosofia i Lletres. Actualment és director d'un institut de Santa Coloma de Farners. Membre de la comissió permanent d'IC i de la Junta de personal d'ensenyament no universitari per CCOO.

Josep Maria Reguant (ERC). Nascut a Torrelles de Llobregat fa 52 anys. Psiquiatre. Durant la dictadura va prendre part activa en diferents organitzacions, però no va reprendre la militància política fins l'any 1989, en què entrà a ERC. Fins al 91 va presidir el consell nacional del partit. A les autonòmiques de l'any passat va ser escollit diputat per Girona.

dro Agramunt, que ha caigut en desgràcia per a Aznar. Si aconseguís un bon resultat podria convertir-se en candidat del PP a la Generalitat valenciana. Agramunt és, aquesta vegada, candidat al Senat.

A les Illes, la candidatura popular és encapçalada per un home de confiança de Canellas, el fins ara conseller Adjunt a la Presidència Francesc Gilet, i la tanca l'eurocomissari i conegut home de negocis eivissenc Abel Matutes. Al Principat, la llista l'obren i la tanquen dos antics rivals pel control del PP de Catalunya: Jordi Fernández Díaz i Aleix Vidal Quadras. Aznar va forçar la inclusió de Fernández, per assegurar així l'equilibri intern de les famílies populars i obligar a tancar velles ferides. Com a número dos,

repeteix Manuel Milian Mestre, autèntic home fort del partit i catapultador de Vidal Quadras a la presidència regional del partit.

RIBÓ SE'N VA

La sorpresa del bloc de les esquerres l'ha donada Rafael Ribó, president d'Iniciativa per Catalunya, que s'ha presentat com a cap de llista per Barcelona al congrés. Amb aquesta decisió, a més de desplaçar Ramon Espasa —candidat tradicional d'IC— al segon lloc de la llista, ha trencat una tradició de la política catalana. Sense que estigui escrit enlloc, tradicionalment els principals dirigents de les formacions polítiques catalanes centren la seva activitat al Principat, i a Madrid hi van els número

dos. Ribó, però, ha dit que està cansat de la limitació del joc parlamentari català, i preveu que la pròxima legislatura del Congrés donarà més possibilitats polítiques. El Parlament català perd així una figura clau en l'oposició al govern Pujol. Després de Ribó i Espasa, segueix Mercè Rivadulla, coneguda sindicalista de CCOO, i a continuació, la quota que té a les llistes l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra, on repeteix Joan Armet. La llista de València i de Balears és clarament continuista. L'advocat laboralista pròxim al sector renovador d'IU, Ricard Peralta, repeteix com a cap de llista per València i Eberhard Grosske, coordinador general d'IU a Balears, ho fa per les Illes.

**Pere Martí
Eduard Voltas**